

Számos lehetőségem adódott már különböző tanulmányutakon részt venni ezáltal megtapasztalni, hogy milyen a diákélet, illetve új barátságokat kötni. Ezek általában egy hét, maximum tíz napos „kirándulások” voltak. Bárhová ment az iskola én biztos ott voltam. Ha kellett énekkarra jártam, ha kellett kémia tagozatra, csak mehessek. De mindig is vágytam arra, hogy huzamosabb ideig élhessek külföldön, hiszen úgy ismerhetek meg egy másik kultúrát igazán. Úgy neveltek, hogy talpraesett legyek, és ha a világ bármely pontján letesznek, feltaláljam magam. Ezért jelentkeztem elsősorban Erasmusra. Ez nem egy hétköznapi lehetőség, ami az ember ölébe esik egyik pillanatról a másikra. Bár számomra, ez a döntés tényleg egyik pillanatról a másikra született meg, és mindent megtettem annak érdekében, hogy sikerüljön.

Egyik délután azzal hívtam fel a szüleimet, hogy:

- „Szia Anya! Megyek Belgiumba egy fél évre! Mit szólsz?” - majd egy perces néma csönd következett a telefon végén.

Ezután záporoztak a kérdések, a magyarázkodások, de a végén megbékéltek velem és csak ennyit mondtak:

- „Te tudod.”

Ezt számos papírmunka követte, rengeteg elintéznivaló. Én alapjáraton egy precíz ember vagyok, mindent próbálok a kezemben tartani ahogy tudok, de sajnos még volt, amit én sem jól csináltam, sok bonyodalmat okoztam a Miskolci Egyetem munkatársainak, és bátran kijelenthetem, hogy az agyára mentem a kari koordinátoromnak. Ha jobban belegondolok, utólag - mert éppen az utolsó napjaimat töltöm Gentben és csokit zabálva írom ezt a beszámolót – én sem tudtam mit vállalok be. Azt hiszem, ez akkor realizálódott bennem, mikor felszálltam a repülőre és nem volt hazafelé jegyem.

A történetem itt kezdődik igazán. Azt még megjegyezném, hogy hozzávetőlegesen két hétig sírtam, hogy mennyire félek. Egyedül egy idegen országban, lányként, és nem tudom hova megyek. Itt szeretném felhívni arra a figyelmet, kedves olvasó, hogy azt a hibát ne kövesd el, amit én, mert anyádék szívinfarktust kapnak otthon! Sajnos lecsúsztam a kollégiumi jelentkezésről. Tulajdonképpen „kicsit” elnéztem a határidőt. Nos ez, számos bonyodalmat okozott a későbbiekben. Próbáltam az interneten keresztül albérletet intézni magamnak, ami folyamatosan kudarcba fulladt, írtam számos ingatlanirodának, akik közölték velem, hogy egy évnél kevesebb időre nem adnak ki lakást. Írtam Facebook csoportokba, hogy albérletet és/vagy szobát keresek, de csak csalókba futottam, akik 1-2000 eurót kértek tőlem kaucióként előre utalással. Akkor döntöttem el, hogy ha megérkezem a célpontra, személyesen megoldom a problémát, amit okoztam magamnak.

Foglaltam egy szobát Brüsszelben egy hétre, mert már Gentben nem maradt egyetlen szoba sem. Tudni illik erre az egyetemre a világ minden pontjáról érkeznek tanulók, akár Erasmussal, akár más módon, de legalább megnyugtató, hogy nem csak én megyek ki ilyen taktikával. Őszintén szólva, azt se tudtam, hogy jutok el a reptérről a szállásig, a szállástól, hogyan jutok el Gentbe, azt sem tudtam, hogy az egyik városba franciául beszélnek, a másikba meg hollandul. Teljes káosz volt a fejemben, mikor megérkeztem egy legalább olyan nagy bőrönddel, mint én, benne az egész életemmel. Néztem körbe, hogy hova az Istenbe jöttem, és feltettem magamnak a kérdést, hogy: „Eszter, az ég áldjon meg, miért nem maradtál a fenekeden otthon, biztonságban.” Majd rágyújtottam és kerestem valami utazó alkalmatosságot, ami elvisz Brüsszelbe.

Az első egy hét nagyon nehéz volt. A sok imádkozás hatására, egy fénysugár tört elő az égből, úgy hívták Francisca aki lakást ajánlott nekem az egyetemtől tíz perc biciklire. Na igen,

bicikli. Itt mindenki azzal jár mindenhova, az eső ellenére is. Azt tudnod kell rólam, kedves olvasó, hogy hozzávetőlegesen öt éve bicikliztem utoljára, és akkorát estem vele, hogy mérgemben eladtam ezt a nagyszerű járgányt. Tehát, itt volt az ideje előről kezdeni, mint a gyerekek, csak pótkerék nélkül. Azt még szeretném elmondani, hogy a végére annyira belejöttem, hogy már bulizni is azzal jártam, és onnan haza, olykor- olykor eléggé delíriumos állapotban.

Az első pár hét legfőképpen az ismerkedésről és arról szólt, hogy ne tévedjek el. Az első sikerült a második nem. Két nagyon jó barátnőm lett, Cansu Törökországból és Monika Szlovéniából. Hárman minden hétvégére szerveztünk programot. Egy percig sem unatkoztunk. Nagyon sok szép helyre eljutottam, olyan élményekkel gazdagodtam, amit soha senki nem vehet el tőlem. Belgium elhelyezkedéséből kiindulva, egészen olcsón jutottam el Amszterdamba, Párizsba, Rotterdamba, Hágába Stocholmba és még sorolhatnám. Annyi féle emberrel találkoztam és olyan sok mindent tapasztaltam, amit leírni nem tudok. Bár sokat kellett tanulni, és sokszor nehéz volt megérteni az egyetemen, amit hétről hétre leadtak nekünk, de a hétvégék kompenzációt adtak.

Szerettem volna megismerni más népek kultúráit, hagyományait, életét és szokásait. Szerettem volna, egy olyan közösség részese lenni melynek tagjai a világ bármely pontjáról érkeznek. Szerettem volna életre szóló barátságokat kötni, szerettem volna világot látni és az angolomat fejleszteni. Szerettem volna bebizonyítani magamnak, hogy képes vagyok helytállni egy másik országban, egyedül, úgy, hogy senki nem fogja a kezem. Az elején azt írtam, hogy arra neveltek, hogy ha a világ bármely pontján letesznek, feltaláljam magam. Most már tudom, hogy így van. Senki nem segített nekem semmiben, nem fogta a kezem és nem tutujgatott. Mindent megkaptam amire vágytam, vagy attól többet. Tanultam saját magamról, arról, hogy bármire képes vagyok, és hogy igenis ki tudok lépni a komfortzónámból. Megváltozott a világszemléletem, az emberekhez való hozzáállásom és az értékrendem. Számomra ez a fél év nagy előre törést adott a céloom megvalósítása érdekében. Önbizalmat, szélesebb látókört, magabiztosságot, önállóságot adott nekem, és javította a problémamegoldó képességemen. Úgy gondolom, hogy egy ilyen lehetőséggel a kezemben, a diploma megszerzése után bármelyik ügyvédi irodánál labdába tudok rúgni. Tehát kedves Erasmust fontolgtató olvasó, ne hagyd ki ezt a lehetőséget. Kezeskedem róla, hogy életed legjobb döntése lesz, ahogy nekem is. Bátran vágjon bele bárki, akinek vannak hasonló ambíciói. De. Itt jön a, de, amikor a legfontosabb dologra hívom fel a figyelmet, mégpedig arra, hogy csak az vágjon bele, akiben van elég kurázszi végigcsinálni. Nem könnyű de hihetetlen élmény.

Csécsi Eszter (Ájk)